

Zacukaly mi koutky, ale úsměv jsem potlačila. „No, to ne, ale nevím, jak moc radikální tady jste s tím odříznutím od médií.“

„Navrhnu to na příští schůzi.“ Držel ruku dál napřaženou a já mu z nějakého důvodu – nejspíš proto, že mi teď vůbec k ničemu nebyl – telefon podala.

Když ho měl v ruce, snažila jsem se vzpomenout si na všechny aplikace, které jsem tam měla stažené. Byly tam samozřejmě všechny moje sociální sítě, ale taky hry, něco na hledání přátel a elektronická čtečka a další, které jsem si ani nevybavovala. Měla jsem pocit, jako by teď Brooks viděl všechno, na čem mi kdy záleželo, pěkně vedle sebe, a byla jsem si jistá, že můj život shrnutý do aplikací nedělá žádný závratný dojem.

Brooks otevřel hudbu a prolétl několik playlistů. Pak moji pozornost na chvilku upoutal někdo, kdo přikládal poleno do skomírajícího ohně. Do vzduchu vylétly jiskry a kouř zhoustl.

„Ty máš playlist nazvaný *Přestávám tě nenávidět?*“ zeptal se mě Brooks.

Podívala jsem se zase na něj. „Ty ne? Měl bys. Třeba by ti to pomohlo se zvládním vzteku.“

„Haha.“

„Co máš v telefonu ty?“ zeptala jsem se. Pořád jsem si připadala hloupě, protože v mém nebylo nic moc zajímavého.

„Ukážu ti ho za tři měsíce, až odsud vypadnu.“ Vrátil mi ten můj a zadíval se do ohniště.

Následovala jsem jeho pohled. Plameny tancovaly a natahovaly se po větru. „Jak to zvládáš?“

„Co?“

„Být tři měsíce zavřený tady a úplně odříznutý od světa? Nebojíš se, že lidi doma...“ Na tebe zapomenou? Zmizí ti ze života? Budou si myslet, že jsi jim neodpověděl na omluvnou zprávu, protože už je nechceš nikdy vidět?

„Že lidi doma co?“

Pokřčila jsem rameny a ucítila žár ohně na tvářích.

Hlas měl tichý, když se zeptal: „Potřebujou víc, než jim můžeš dát?“ Jeho napjatý výraz mi prozradil, že bez sebe-menších pochyb doma taky nechal nějaké drama.

„Jo,“ odpověděla jsem skoro šeptem.

„Prostě se na to snažíš nemyslet.“ Sjel očima od ohně ke mně a jeho pohled byl stejně intenzivní jako ten večer, kdy jsem ho viděla poprvé. „Ale proč to řešíš? Budeš přece doma za týden, za dva?“

„Ne, jsme tady na dva měsíce.“

„Dva měsíce?“ Přimhouřil oči. „Dva *měsíce?*“ zeptal se ještě jednou.

„Nejezdí sem většina lidí na tak dlouho?“

„Ne, nejezdí.“ Ta slova byla strohá, skoro naštvaná, a už zase měl kolem sebe tu zeď.

Co jsem řekla tak hrozného? Že tu budeme dlouho? Nechtěl mě tady takovou dobu? Nebo mu tahle nová informace jen potvrdila ty předsudky? Chtělo se mi křičet: *Normálně nic tak velkého neděláme. Loni jsme tři týdny spali ve stanu.* Ale nehodlala jsem na něj rvát, protože by mi na tom přece nemělo vůbec záležet. Prostě jsem se zvedla. Když jsem obešla ohniště a procházela kolem Maricely, řekla jsem jí: „Myšlím, že jsme toho mediátora potřebovali.“